

Slutplädering Klandertalan

Jag åberopar de förhållanden jag lägger Landrén till last. Landrén har brustit i sin förvaltning genom att

- Han har **Inte** satt sig in i konkursen, *utan nöjt sig med information från S.Tropp*
- Han har Fördröjt avslutandet av konkursen i flera år,
- Han har **Inte** avslutat konkursen så skyndsamt som det varit möjligt
- Han har **Inte** sagt upp eller hävt det felaktiga avtalet
- Han har **Inte** tagit kontakt med gäldenären som var jag.
- Han har **Inte** rättat till de mycket allvarliga fel som begåtts av den som varit formellt förordnad före honom.
- Tex. försäljningen av patenten till Gyllings
- Därigenom har han berövat boet möjligheter till att få potentiella intäkter, vilka värderats till mångdubbelt högre belopp än de som legat till grund för återvinningsprocessen och dessa sådana värden har överförts till Gyllings.

Hade han satt sig in i konkursen, så hade han upptäckt de missförhållanden och fel som begåtts. Det har han inte gjort.

Att detta är fel följer av allmänna rättsgrundsatser och konkurslagen.

Inga hinder, vare sig legala eller praktiska har legat i vägen för att avsluta konkursen. Detta framgår bl.a. av Welamsson.

Jag citerar ett mail från Rolf Åbjörnsson till Landrén

"Avtalet omkostnadsansvar, daterat 7 april 2008, mellan konkursboet och Gylling Invest, synes mig utomordentligt egendomligt.

Konkursförvaltaren har frånhänt konkursboet förvaltningsrätten beträffande huvuddelen av boets eventuella tillgångar.

Ett sådant förhållande är inte rättsenligt.

Jag hänvisar till Welamsson Konkursrätt sid 183 N.3 där följande sägs:

"Det torde under alla förhållanden vara klart att förvaltaren icke är befogad att i mera betydelsefulla frågor delegera beslutanderätten till annan. Med hänsyn till det sagda torde avtalet vara ogiltigt."

I avtalet står: **"Gylling ska äga rätt att avgöra hur tvisterna ska föras
- samt om de ska fortsättas eller nedläggas
- och i så fall på vilka villkor."**

Beträffande rättsfall NJA 1990 s656, förefaller det mig hyggligt ovisst om konkursboet verkligen kommer att tillföras någon egendom av värde.

Gylling Invest AB har drivit en skiljeprocess, som medfört kostnader överstigande 3 Miljoner kronor för att komma i åtnjutande av vissa patenträttigheter.

Dessa har i årsredovisningar upptagits upp till stora värden.

Hur ska man då i en återvinningsprocess kunna visa att en skevdelning skett? "

Återvinningsmålet mot Pia Ullman

I återvinningsmålet träffades en s.k. förlikning.

Denna "förlikning" framtvingades av tingsrätten som förklarade Gyllings att skulle kunna fortsätta processerna så länge de ville och därigenom hålla mig försatt i konkurs hur länge som helst. Det klargjordes att skulle handla om ytterligare många år och många miljoner i processkostnader.

Det är uppenbart att denna återvinningsprocess inte skipat rättvisa, då grunderna i återvinningstalan aldrig kom att prövas.

Denna s.k. förlikning är ett resultat av legal utpressning.

En konkursförvaltare har andra legala krav på sig, när han skall föra en process än vad andra har.

Han får inte använda sig av legal utpressning.

Därför var det fel av honom att överlåta förfoganderätten genom Gylling-avtalet.

Talan kunde ha övertagits av en borgenär, utan att talan hade måst läggas ned. Detta borde Landrén gjort. Han borde avslutat konkursen.

Läggs konkursen ner kan talan övergå, automatiskt från den ena till den andra.

Jag hänvisar här igen till Rolf Åbjörnssons mail till Landrén, till där anförda referenser - samt till allmänna rättsgrundsatser och Konkurslagen.

Även om det inte hade varit möjligt för Gyllings att fortsätta att driva processen, så hade Landrén varit skyldig att säga upp avtalet och avsluta konkursen.

Jag har visat att jag lidit väsentlig skada. Detta torde vara en notoritet, men styrks även av Läkarintyget, som givits in.

Att vara i personlig konkurs innebär att man förlorar sin värdighet.

- Man blir omyndigförklarad satt och under förmyndare.
- Man får yrkesförbud som företagare.
- Man kan inte ens skriva på ett hyresavtal eller få ett ha ett kreditkort
- Man tvingas leva på existensminimum.

Att vara i konkurs innebär enligt Landréns uttalanden:

- att han inte behövde ta kontakt med mig
- eller sätta sig in i konkursen
- eftersom hans syn på mig är att det är uppenbart att jag är en brottsling.

Landréns uttalanden visar vad det innebär av förlorad värdighet och trovärdighet att vara försatt i konkurs

Det innebär även svårigheter att försörja sig som uppfinnare och därmed även ekonomisk skada.

De medicinska konsekvenserna innebär också svårigheter att försörja sig, då man inte är arbetsför överhuvudtaget.

Hade min familj inte tagit hand om mig hade jag inte levt idag. Detta framgår av även Pias vittnesmål.

Landrén har agerat utifrån att jag skulle handlat otillbörligt och t.o.m. insinuerat att jag skulle handlat brottsligt.

Utan att inhämta någon som helst information från mig, har han sedan i praktiken själv dömt mig till att vara försatt in konkurs, så länge Gyllings vill att jag ska vara det. Han har alltså utfärdad och verkställt ett **ICKE TIDSBEGRÄNSAT STRAFF**

Landrén har hävdad,

- att Gyllingavtalet inte kunde sägas upp
- att Gyllingavtalet var bindande och hindrade honom att avsluta konkursen.
- att Gyllingavtalet gav Gyllings rätten att helt självständigt och helt fritt förfoga över konkursen
- samt att bestämma hur länge processer kunde drivas
- och över villkoren för att återvinningsprocessen skulle avslutas
- och därmed **om** och när konkursen skulle avslutas.

Detta innebär i praktiken att förfoganderätten över konkursen överlåtits.

Landrén har ändrat ståndpunkt och hävdar nu även

- att han **hade kunnat avsluta konkursen**, genom att inte ge Gyllings ombud en ny fullmakt att driva dessa processer,
- att Gyllingavtalet inte kunde sägas upp

I båda fallen har han brustit i sitt uppdrag genom att inte avsluta konkursen.

Genom att själv utfärda ny fullmakt för Gyllings att förfoga över konkursen och återvinningsprocessen har Landrén tagit över ansvaret för detta. Därmed kan inte skylla på sina båda företrädare och lasta över ansvaret på dem.

Landrén har även hävdad att han inte behövt sätta sig in om det fanns förutsättningar för att nå framgång i återvinningstalan, tex. **huruvida jag var på obestånd när bodelningen** genomfördes, eller riskerade att bli det genom **bodelningen**.

Om patenten och bolagen hade ett värde som motsvarade eller översteg den fränskiftade fastighetens - fanns inga grunder för att föra återvinningsprocess.

Landrén har inte förstått han själv måste bedöma dessa värden, om han ska låta föra dessa processer och därmed hålla liv i konkursen.

Landrén hävdar nu att Susanna Tropps uppgifter om mina tillgångar vid **konkurstillfället** – inte tillgångarna efter bodelningen – har varit **tillräckliga** för att **han själv skulle ha väckt en sådan återvinningstalan.**

Landrén aldrig tagit kontakt med mig - som gäldenär, och förklarar att han

- **"inte haft något intresse av att prata med mig"**
- **"inte haft något behov av att få någon information"** om varför jag var eller inte var på obestånd vid bodelningstillfället.

Landrén har nöjt sig med de värderingar Gyllings hävdade i sin skiljedomstalan.

Vittnesförhören

Förhören under sanningsförsäkran med **Bengt Hagander och Pär Ericsson** har visat av **värdet på mina aktier i Ullman Technology var de som framgår av Gyllings årsbokslut** och inget annat.

Bara härav framgår att inga grunder fanns återvinningstalan mot Pia Ullman då ingen skevdelning kan ha skett.

Förhören och de till bolagsverket ingivna årsboksluten i Gylling Invest, har var för sig även visat att **Gyllings värderingar** av mina patent och mina aktier i skiljemålet helt **saknar verklighetsförankring**.

Härav framgår att inga grunder fanns återvinningstalan mot Pia Ullman.

Förhören med Pär Ericson och Bengt Hagander visade att, **bara patenten på musen**, som tillskiftades hade **väsentligt högre värden än fastigheterna**.

Härav framgår att inga grunder fanns återvinningstalan mot Pia Ullman då ingen skevdelning kan ha skett.

Värderingsrapporten från **Arkitraven** och förhöret med Thomas Dahlqvist har visat att bara patenten på musen hade **väsentligt högre värden än fastigheterna**. (50 – 200 Miljoner Dollar, eller 350 miljoner till 1.4 Miljarder kronor.)

Åke Wallins värderingsintyg har visat att de övriga bolagen och patenten, som tillskiftades mig i bodelningen, hade väsentligt **högre värden än fastigheterna**. (30-35 miljoner kronor) - Dessa värderingar har idag visat sig att de varit allt för låga.

Förhören med **Bertil Gylling, Nina Lindegren och Tinne Ericson** visade bl.a. att ingen kunskap fanns hos någon inom Gyllingsfären, som kunde styrka att **värdet på Ullman Technology** var något annat än det som framgår av **årsboksluten i Gylling Capital/Gylling Invest**. **Ingen hävdade heller att värdet skulle varit något annat.**

Förhören med **Pär Ericson och Bengt Hagander** visade att minst en av dem inte talade sanning i frågan om huruvida Gylling stämt två tyska uppfinnare till skiljedom i Stockholm, för att komma åt rättigheterna till deras patent.

Förhören visade även att Gylling, de facto, hade stämt de tyska uppfinnarna på samma sätt som de stämt mig och i samma syfte.

Denna information som jag tidigare försökt delge Landrén borde han ha tagit till sig och då skulle han ha förstått att Gyllings huvudnäring är att tillskansa sig patent och

immateriella skyddsätter genom grundlösa utmattningsprocesser.

Förhören med **Pär Ericson och Bengt Hagander** visade även att minst en av dem inte talade sanning i frågan om hur det nya "Fahlanderpatentet" kommit till och varför. Fahlanderpatentet söktes i Gyllings namn, **bevisligen efter att originalpatentet redan hade beviljats** och under tiden som jag var huvudägare i Ullman Technology. Hagander ljög om detta och hävdade att en barndomsvän till honom av en händelse råkat uppfinna exakt samma den som fanns i mitt ursprungspatent. Ericson å sin sida hävdade att denna "uppfinning" utvecklats inom Ullman Technology. Hagander ljög om att skälet för söka ett nytt patent var man var oroligt för att originalpatentet inte skulle komma att beviljas. Det var redan beviljat.

Denna information som jag tidigare försökt delge Landrén borde han ha tagit till sig och då skulle han ha förstått att Gyllings använde Ullman Technologys medel för att utveckla en kopia på originalprodukten, patentsöka den och lägga rättigheterna till denna i Gylling Invest, under tiden som jag var huvudägare i Ullman Technology.

Här tog det stopp som jag minns det. Då hade jag fyllt min tilldelade tid.

Jag hade begärt 1 ½ timme och förklarat att jag skulle behöva i varje fall minst 1 timme. Jag tyckte det var viktigt att få förklara varför jag, i vittnesförhören, ställt ett antal frågor som rätten, kanske med rätta, kan haft svårt att se relevansen av, innan det gick att jämföra svaren med varandra.

Jag hade lovat att förklara relevansen och känner nu oro över att inte ha fått göra det. Jag fruktar att rätten tror att vissa förhör hölls endast för misskreditera dessa vittnen. Det var också viktigt för mig att visa Landrén faktiskt fortfarande någon månad efter han blivit informerad om att Gyllingavtalet var olagligt, talade om att han inte ens hade försökt sätta sig in i konkursen.

Det var också viktigt att visa Gylling och hans hejdukar inte aktat ljuga under sanningsförsäkran. Detta för att rätten ska förstå att deras påståenden inte kan läggas till grund för några bedömningar av värden eller vad som faktiskt hänt.

Nedan följer det jag hade planerat att säga i min slutplädering. Något av det kom kanske med. En del blir upprepningar och del är sådant som jag inte hunnit med i inledningsanförandet, som också fick göras under tidspress.

Ordföranden hade dessutom förklarat att om tidschemat sprack så skulle man finna tid i kalendern för att fortsätta huvudförhandlingen. Därför kom beskedet som en kalldusch att jag bara skulle få 20 minuter.

Förhören har med Hagander och Ericson har visat att minst en av dem ljög under sanningsförsäkran om huruvida Gyllings samtidigt stämt in två tyska forskare, doktorerna Markus Perpet och Sabine Bois, som **privatpersoner, till skiljedom** i Stockholms Handelskammars Skiljedomsinstitut, för att komma över rättigheterna till deras patent.

Dessa förhör med Hagander och Ericson visade även att så, de facto var fallet:

Dvs: Gyllings hade kört hela Kill the Inventor proceduren även mot dessa på ett nästan identiskt maner som det använt mot mig.

Dessa forskare hade, när de fick kontakt med mig, redan betalat in pengar till en svensk advokatbyrå som skulle representera dem in Skiljemålet.

Jag rådde dem att begära pengarna tillbaka och inte sätts sin fot in någon skiljeprocess. De lyssnade och gjorde så och undvek på så sätt att bli krossade i en skiljeprocess som de skulle ha förstått lika lite av som jag förstod av den jag blev krossad i.

Kill the Inventor-proceduren innebär att man erbjuder uppfinnare samarbete i ett gemensamt ägt bolag och sedan kör bolaget på obestånd. för bli av med uppfinnarna och komma över patenten, utan att behöva betala för dem. Se Wikipedia

Vidare visade förhöret med Pär Ericson att detta, dvs Kill the Inventor-proceduren, var exakt vad Gyllings hade planerat från början.

Ericson sade bl.a att **"Det tog fler år innan vi lyckade sätta dig i konkurs"**

Från dagen då avtalen skrevs under, tog det **2 år och 8 månader** (989 dagar) till Skiljedom och sedan ytterligare knappt 1 år tills de lyckat få tillstånd en fastställd konkurs.

Förhören med Ericson och Hagander visade att licensen på

UllmanMouse/Pencilmouse hade sagts upp och att Ullman Technology inte hade och ännu inte har någon licens på produkten. Förhören visade att licensavtalet de facto, var uppsagt och att någon talan aldrig har förts mot denna uppsägning.

Därför var utformningen av annonsen och försäljning av patenten till Gyllings, för en symbolisk summa, var för sig, brottsliga handlingar.

Landrén har fortfarande inte förstått att licensavtalet var uppsagt och annonseringen och försäljningen till Gyllings olaglig.

Landrén hävdar fortfarande att annonsen var korrekt.

Alltså den annons som Gyllings utformat och Lars Zetterberg satt in DI och av vilken det helt felaktigt framgick att patenten som Gyllings ville komma över, dels ingick i konkursboet. dels var behäftade en gratis evig och inskränkt licensrätt för Gyllings.

Detta trots att förhören här visat att även Gyllings erkänner att någon licens inte fanns.

Detta trots att det även klart framgått att dessa patent aldrig ingått i konkursboet.

Detta innebär att Landrén än i denna dag inte har haft kapacitet sätta sig in i konkursen, trots att han nu är pensionär sedan ett halvt år.

Han hävdar att annonsen var korrekt, trots Chateau d'Or polisanmält tilltaget och att förundersökning genomförts mot Lars Zetterberg, och att Zetterberg klarat sig undan, bara genom att skylla på sin döda kollega Susanna Topp som inte hade arbetat med detta. Landrén har själv i detta mål flera gånger förklarat att det var Lars Zetterberg som handlade konkursen och alltså utförde de brottsliga handlingarna.

Landrén är även medveten om Gyllings, mot bättre vetande stämt Chateau d'Or, för återvinning av, de påstått värdelösa, patenten, som de redan stulit och att Gylling slutligt förlorat alla dessa processer.

Landrén är även medveten om att detta inneburit det slutligt fastställt är patenten är Chateau d'Ors egendom och att Chateau d'Or begärt att Chateau d'Or skall registreras som ägare till patentet i stället för Gyllings.

Så har nu även skett.

Varför var den olagliga försäljningen till skada?

Om Château d'Or hade kunnat exploatera uppfinningen som avsett så hade jag kunnat få utkomst genom att verka som konsult med forskning och vidareutveckling på samma sätt som jag under många år arbetat för Ericsson Mobile med utvecklingen av mobiltelefoner och tillbehör till dessa.

Hade patentet verkligen ingått i konkursboet så skulle det ha sålt på ett korrekt sätt utan, medvetet felaktiga påståenden som gjorde att ingen potentiell köpare hade kunna vilja betala för det. Hade patentet ingått i konkursboet och erbjudits till de aktörer på den internationella marknaden, som tillverkar och säljer denna typ av produkter, så hade försäljningen sannolikt inbringat många miljoner utöver vad som sakades i konkursen och helt säkert mer än det gjorde. Det inbringade inga kontanta medel utan bra en nedskrivning av Gyllings fordran med 230 000 kr. Detta menar jag var trolöshet.

Hoten mot SVT

Vidare visade förhöret med Bertil Gylling och, tror jag, med Pär Ericson att Gyllings hade hotat SVT och den ansvarige utgivaren för Uppdrag Granskning, med stämning och skadestånd om programmet Processen sändes.

Det faktum, att programmet ändå sändes, visar SVT gjort sin research och faktakontroll så omsorgsfullt att någon risk för skadestånd inte skulle finnas.

Programmet åberopas som bevisning av att Gyllings genom hot mot SVT och begäran om censur tvingat producenten att publicera ett antal osanna påståenden av vilka vissa är direkt ärekränkande.

Programmet åberopas även som bevisning för att skiljeprocessen sakade varje spår av rättsäkerhet och objektivitet och att skiljedomen helt sakade verklighetsförankring, speciellt med avseende på de värderingar som där fastställdes.

Påståendet i Gyllings rullande eftertextkommentarer till programmet, att jag skulle ha brutit mot avtalet med Gyllings är direkt ärekränkande.

Speciellt riktat mot en uppfinnare, som behöver kunna samverka med olika företag, är detta en utomordentligt grov beskyllning.

Substantiell bevisning finns för jag inte brutit mot något avtal med Gyllings.

Det faktum att jag varit satt under förmyndare har omöjliggjort för mig att kunna få upprättelse mot denna grova beskyllning.

Vem äger idag Ullman Technology/Penclic AB

Förhören visar att ingen vet något om detta företag eller vem som äger det idag. Vid försiktig men ihärdig penetration framkommer efterhand bolaget finns "i Stockholm" - "i Danderyd" - "på Vendevägen" - "i Gyllings kontor" - "det hyr en del Gylling Invests kontor."

Det är alltså, trots påståenden om motsatsen och att bolaget som "saknar värde" försålts och försvunnit mot ett okänt öde, precis som det var från början. Gyllingarna äger och kontrollerar Ullman Technology/Penclic AB.

Redan när jag var huvudägare i bolaget lät Gyllings Ullman Technology stå för huvuddelen av hyres- och försäkringskostnader för hela Gyllinggruppen. Märk väl att Gylling själv äger fastigheten och tar in hyreskostnaderna.

Sedan finns ytterligare Penclic bolag olika länder i olika länder och Bengt Whalkvist som i sitt bolag Creator tog hand om de miljoner som förskingrades från Ullman Technology,

har flyttat till Lugano varifrån han fortsätter styra med dessa bolag.

Förhöret under sanningsförsäkran med den tidigare chefen för Patentverkets patentavdelning och verkande generaldirektören, **Lars Björklund**, visade att mitt patentet på Ullman Mouse, som beviljats redan innan Gyllings sökte ett eget patent på samma uppfinning, utgjorde och utgör **en absolut förutsättning för rätten att tillverka och sälja** den enda produkt som Ullman Technology då tillverkade och ännu tillverkar.

Förhöret med Lars Björklund visade också att det nya patent som Gylling sökt i eget namn, det så kallade Fahlanderpatentet, helt saknar värde och inte ger innehavaren någon som helst rätt att tillverka och sälja produkter utformade enligt detta patent, med mindre innehavaren har rättigheterna till grundpatentet, dvs det patent som Gyllings drivit processer i 10 år för att komma över.

Det s.k. **Fahlanderpatent**, som Gyllings lagt ned miljonbelopp på att söka, är ett så kallat beroendepatent och, även om det skulle komma att slutgiltigt beviljas, saknar detta helt värde, för den som inte har rättigheterna till grundpatentet.

Detta innebär att den som har grundpatentet har rätten att utöva uppfinningen även såsom den är beskriven i beroendepatentet.

Den som inte har rätten till grundpatentet (princippatentet) har inte rätt att utöva uppfinningen, såsom den är beskriven i beroendepatent.

Alltså hade grundpatentet ett mycket signifikant värde. Så stort faktiskt, att Gyllings bedömde det vara mödan värt att både att söka ett från början i princip värdelöst patent på samma uppfinning och att inleda utsiktslösa återvinningsprocesser, för att komma över grundpatentet.

Härav följer att värdet på mitt patent, som jag ägde efter bodelningen, var väsentligt högre än värdet få fastigheterna som frånskiftades och att därmed ingen skevdelning har skett.

Gyllingavtalet medförde att Gyllings kunde ägna sig åt legal utpressning.

Hade Landrén satt sig in i konkursen, så skulle han ha avslutat både processen och konkursen.

Gyllingavtalet var olagligt och därmed ogiltigt.

Landrén var därför skyldig att säga upp avtalet.

Landrén anser att återvinningsmålet mot Pia Ullman var en framgång.

Han kallar detta en **"fullständig framgång"** och menar, att det visar att rättvisa skipats. Landrén visar här att han saknar kapacitet att förstå att han brustit i sitt uppdrag.

Rättvisa har inte skipats genom att återvinningsmålet avslutades utan att prövas.

Det var aldrig avsikten att grunderna i återvinningsprocessen skulle provas - eftersom det stod klart att inga grunder fanns för någon återvinning.

Avsikten, med att driva denna återvinningsprocess, var att krossa även Pia och resten av familjen Ullman, både ekonomiskt och mentalt på samma sätt som de lyckats krossa mig.

Ekonomisk utmattning, åstadkommer man genom att låta processerna dra ut på tiden och växa i omfång till orimliga proportioner, genom att vräka in osanna beskyllningar och osakliga argument i sådan omfattning, att kostnaderna, för att bemöta dem, med säkerhet skulle överstiga vad en vanlig människa skulle kunna finansiera.

Mental utmattning av mig och familjen åstadkommer man genom att låta processerna dra ut på tiden och hela tiden hota med att ta hemmet i beslag och låta sälja det på exekutiv auktion.

Detta var inte rättvisa, Landrén!

Om någon säger: "Du får ge mig ditt hus nu, annars kommer vi att fortsätta processa tills dina pengar är slut eller tills Du tar livet av dig." "Vi talar om processkostnader på 11 miljoner." "Du ju vet att när dina pengar slut så tar vi ändå ditt hus."

Då har du inte gått med på en **förlikning** när du tvingas ge upp och pantsätta ditt hus till långt högre belopp än det kostade att köpa det, till den som hotar dig.
Det är inte rättvisa när Du då ger upp ditt hus.

Gyllings verksamhet och den stulna uppfinningen

Förhören med Gyllings visade att Gyllings fortsatt att tillverka UllmanMouse/Pencil mouse med oförminskad fart. Vidare att verksamheten fortfarande styrs från Gyllings kontor på Vendevägen i Stockholm.

Deras påstående att det bolag som tillverkar uppfinningen inte tjänat ett öre på uppfinningen skall ses i ljuset av hur deras affärsverksamhet bedrivs generellt, nämligen genom att medel flyttas runt mellan olika bolag i gruppen och till ägarnas egna bolag i olika länder. Vinstmarginalen i det producerande bolaget ger således ingen indikation på vilka vinster verksamheten egentligen genererar. – och självklart inga indikationer på vilket värde patentet hade vid bodelningen eller vilket värde det har idag.

Att Ullman Technologys värde i Gylling Invest koncernbokslut över åren vuxit med många miljoner ger en bättre indikation på det verkliga värdet. Även de miljoner Gyllings genom åren satsat på att komma över grundpatentet ger en tydlig indikation på att detta hade ett värde som vida översteg värdet av fastigheten.

Omständigheten att Gyllings inlett en återvinningsprocess, mot Chateau d'Or, för att komma över patent, som de redan påstått sig ha köpt från konkursförvaltaren, visar att de inte handlat i god tro. Man kan inte resa talan för att få tillgångar som man redan äger.

Detta vill säga att Gyllings varit medvetna om att avtalet inte gav dem någon rätt till patenten, eftersom konkursboet inte hade någon sådan rätt.

Detta framgår även av de sökt ett nytt patent på samma uppfinning, trots att detta nya patent även om det skulle komma beviljas, helt saknar värde, då det bara beskriver ett sätt uppnå en effekt, som redan är skyddat av grundpatentet.

I dag har Gyllings slutligt förlorat dessa processer. Gylling har valt att inte drivit detta vidare till högre instans. PRV har registrerat Chateau d'Or som ägare till det patent som Gyllings lyckats konkursförvaltaren att sälja till dem för en symboliskt summa. Det är alltså fastställt inom det svenska rättsväsendet att Gyllings inte har någon rätt till detta patent.

Det innebär att det är klart att Gyllings driver bolaget med produktion och försäljning av en produkt som innebär medvetet - grovt patentintrång. Grovt patentintrång ett allvarligt brott, som enligt Patentlagen 57§ kan ge fängelse i upp till 2 år.

Landrén har byggt sitt förvar på Gyllings påstående att patenten, som jag ägde vid bodelningstillfället helt saknade värde. **Så var bevisligen inte fallet.**

Landrén har inte förstått att återvinning endast kunde ske om en skevdelning hade skett. Om inte så var fallet kunde ingen återvinning ske. Landrén har inte heller förstått en återvinningsrätt skulle ha förutsatt att jag hamnade eller riskerade att hamna på obestånd genom bodelningen. Så har inte skett. Landrén har i stället argumenterat för att jag var på obestånd vid konkurstillfället. Detta visar också att han inte satt sig in i ärendet.

Den felaktiga värderingen, av Ullman Technologys aktier, bygger helt på värderingar som bara förekommit som grund för just skiljemålet och skiljedomen.

Att dessa värderingar saknar verklighetsförankring, framgår bl.a. av att de helt bygger på påståenden från de personer från Gyllingsfären som hörts i det här målet.

Att dessa värderingar saknar verklighetsförankring framgår även av vittnesförhör med Gunnar Andersson. Detta förhör visar även att Gyllings gått långt utanför lagens ramar för dölja vart pengarna Ullman Technology.

Landrén har inte satt sig in i konkursen.

Detta visar förhören under sanningsförsäkran med **Landrén, Pia Ullman och mig själv.**

Av Landréns ombuds förhör med Landrén framgår att Landrén inte har haft en aning om grunderna för processen eller instängdheterna vid bodelningen och att han inte ansett sig behöva någon annan information om bakgrunden till processen än den som gällde förhållandena vid konkurstillfället

Landrén har inte nekat till att citatet som lästes upp var korrekt. Snarast har han konfirmerat att det var korrekt återgivet genom att fråga om det var inspelat.

Det torde vara notoriteter eller notoriska omständigheter att man kan fastställa att skada uppstått, även om den ännu pågår och omfattningen därför ännu inte kan

överblickas, liksom att det är till skada att vara försatt i personlig konkurs

Är det rimligt att Gyllings lägger många miljoner på att komma över aktier och patent om de saknar värde?

Här har ett mäktigt riskkapitalbolag i 10 år drivit utmattningsprocesser, för att

- **genom hot om personlig konkurs,**
- **försättande av uppfinnaren i personlig konkurs,**
- **genom grundlösa återvinningsprocesser**
- **öva utpressning**
- **för att komma över rättigheter till en uppfinning.**

Landrén använde en stor del av ett långt vittnesförhör, där hans eget ombud hörde honom, till att utbilda rätten i vad en konkursförvaltares uppdrag är.

Det framgick dock inte av den föreläsningen vilken fråga den var svar på, och inte heller varför han inte skulle varit skyldig att korrigera fel som hans företrädare, Susanna Tropp och Lars Zetterberg gjort.

Inte heller framgick det varför han inte skulle ha haft någon skyldighet att prata med mig, som han, under ett antal år varit, av staten förordnad, förmyndare för,

Det framgick bara att Landrén **inte haft något intresse, eller något behov**, och dessutom inte haft råd, på grund av de begränsade tillgångarna i boet, att ringa eller skriva till mig.

På frågan från sitt eget ombud, om han tagit kontakt med mig för att sätta sig in i konkursen, svarade Landrén att han rest till Stockholm för att träffa Gyllings.

Trots att det krävdes en lång utlägg som svar på en till synes enkel fråga framkom inte här något påstående om att han skulle ha tagit någon kontakt, med mig.

Eftersom det var föga troligt att han skulle få någon annan information från dem, än den som de redan givit in till skiljenämnden och sedan till Susanna Tropp, förefaller denna förvaltningsåtgärd mindre välmotiverad, speciellt om åtgärden tömde boets tillgångar och omöjliggjorde för Landrén kunna ringa eller skriva till mig, för att föreslå ett möte eller och informera mig om att det var han som var min konkursförvaltare. Dessutom skulle han varit tvungen att informera om mig om att det nu var Gyllings som genom ett avtal ägde rätten att förfoga över konkursen och att driva processen.

Troligen hade ett sådant möte riskerat att ta par timmar i anspråk, eftersom det hade gått att förutsätta att jag hade en annan syn än Gyllings, på grunderna för återvinningsprocessen.

Vid det enda möte som jag hade med Landrén på hans kontor (där han t.o.m. hade kapacitet att engagera en bisittare, advokaten Andersch, som inte haft något med denna konkurs att göra) försökte jag förklara för Landrén att han var tvungen att själv sätta sig in i konkursen och återvinningsmålet.

Han förklarad att inte behövde sätta sig in bakgrunderna till varken den ena eller den andra eftersom det var Gyllings som förfogade över konkursen och processerna.

På min direkta fråga om han förstår det orimliga i att han låter Gyllings fortsätta

sin utpressning svarade Landrén kl. 11:33:10 som följer:

Mötet börjat vid (TimeStamp 06:25) Hela originalfilen finns upplagd på internet.
Denna utskrift följer ordagrant var som sades.

2011-03-23 Kl. 11.11 (+TS:24.02) – Kl 11:33:02

JU: Får jag fråga dig: Anser Du att det är rimligt att ett företag riskerar processkostnader på 5 miljoner för att komma över någonting som är värt 200 000?

LL: Den frågan kommer ju att besvaras då när.... (JU avbryter)

JU: Ja men nu frågar jag dig: Anser du att.... (LL avbryter)

LL: Ja men Du måste ju lyssna. Jag måste ju ha rätt att svara - och det alltså att ja, mitt svar är då att jag kan inte svara – **jag är inte insatt i detta** - men vad jag förstår är detta en central fråga i återvinningsprocessen, för hade, för jag antar det, vi var ju inne på det när vi träffades hos Åbjörnsson, att bodelningen var korrekt, sa vi, därför att det var lika stora värden som gick till vardera maken och sen sa vi också att Du gör ju vad du vill med dina tillgångar, medan däremot den här återvinningsprocessen bygger väl på att, - att bodelningen att, du inte fick några värden eftersom det inte var värt nåt.

JU: Ja just det - och då frågar jag dig - då frågar jag dig: Anser Du att det kan vara troligt och rimligt att ett företag driver en process där man riskerar processkostnader på 5 miljoner för att komma över någonting som är värt 200 000?

LL: Mm Näe -jag behöver inte svara på den frågan.

JU: Du behöver inte svara på den frågan??

LL: Nej.

JU: OK Så att - Det - det tolkar ja som att, som att, även om du anser att det är fullständigt orimligt, så behöver Du inte ta ställning till det, utan du säger att: jag kan driva det är vidare även om den här återvinningsprocessen bygger på helt orimliga ...

LL: Ja - jag är ju ingen domstol och nu ligger det här i Göteborgs tingsrätt för huvudförhandling och vad dom säger har betydelse och det får ju jag rätta mig efter.

2011-03-23 Kl. 11.11 (+TS:25.47) – Kl 11:36:58

JU: Jag vill att Du ska fundera lite grann på det här som jag har sagt. Jag har också talat om för dig att jag skulle vilja informera dig om en massa andra faktorer, som gör att den här – att vem som helst kan förstå att det här är upplagt så här från början..... (LL avbryter)

Sedan informerar Landrén om bakgrunden till, och omständigheterna i återvinningsprocessen och om Gyllingarnas sätt att driva att sina affärer. - Filen slutar vid (TS 52:44)

Jag menar att, Landrén gör sig skyldig till osant intygande, under sanningsförsäkran, genom att påstå att han satt sig in ärendet, tillräckligt för att kunna ansvara för sina handlingar och fullgöra sina åligganden som konkursförvaltare i enlighet med uppdraget.

Om han inte kan bedöma rimligheten, har han inte heller rätt att låta tortyren och utpressningen fortgå.

Även om han trott att det var rimligt, så hade han ändå ingen rätt att lämna åt tredje man att besluta om och i så fall när konkursen skulle avslutas

Vad hade Landrén riskerat genom att ta reda på sanningen? - **Sin tid?**

Eller var det som han sagt, att han hade behövt inhämta godkännande från TSM för att ringa eller skriva till mig, informera mig om att han nu var min förmyndare och ansvaret delegerats genom ett avtal???

Sitt eget samvete kanske - och lyckan av att fått gå i pension efter 30 år, som just konkursförvaltaren, utan att behöva fundera på hur många människor han behandlat med samma totala arrogans som han visat prov på här.

Jag har gjort många uppfinningar.

En del av dessa som t.ex. den bärbara hands-free, som säkert de flesta här någon gång använt till sin mobil, omsätter miljarder årligen. Vi tog först fram den variant som har sladd och sedan olika trådlösa. Trådlöstekniken kallas idag Bluetooth.

Jag har hundratals uppfinningar på lager. Jag har inte kunnat exploatera på grund av yrkesförbud och 10 år av ständig utbrändhet, allvarlig sömnlöshet, depressionstillstånd och dödslängtan, allt som resultat av den utstuderade mentala tortyr som det inneburit att vara livegen under Bertil Gylling.

Samma typ av övergrepp har en federal domare i Washington DC, kallat för "torturous processing", (processtortyr), när han beskrev vad Håkan Lans utsatts för i samma syfte.

Landrén är stolt över sin insats och över det resultat den ledde fram till.

Han anser att rättvisa skipats.

Landrén säger att skulle göra precis likadant igen.

Han har inte lärt sig något på detta.

Endast i det fall Landrén skulle bli dömd, för att ha ljugit under sanningsförsäkran, handlar det om pengar eller personligt ansvar för Landréns del. Men även då handlar det, i lika hög grad om hans anseende som människa och som advokat.

Alla domar som Gyllings hittills lyckats att få fram har byggt på att Gylling och hans partners och hantlangare talat sanning. Skiljedomen byggde helt på detta antagande och den utgick från att det jag sade inte var sant.

Flera tingsrättsbeslut har byggt på att Gyllings påståenden skulle vara korrekta och på att jag inte ens blivit hörd innan mina rättigheter tagits ifrån mig.

I varje fall, där ord stått mot ord, har Gyllings och hans hantlangares ord, tagits för goda.

Jag har i det här målet lyckats visa för tingsrätten att dessa herrar ljuger, även under sanningsförsäkran.

Jag vädjar till rätten att lyssna på samtliga vittnesmål igen för att se vem som talar sanning och vem som inte gör det. Det framgår med all önskvärd tydlighet.

Om jag hade tagit mig av daga, så det här målet aldrig kommit till stånd. Då hade bara ytterligare en uppfinnare lagts till statistiken av dem som krossats och försvunnit.

Idag äger Bertil Gylling familjen Ullmans hem. Pia ska över 10 år betala till Bertil Gylling, nästan 4 miljoner kronor för att få bo kvar. Det är 1000 kronor om dagen.

Gyllings har redan stulit 10 år av mitt liv. År som jag aldrig kan få tillbaka. Nu har de även stulit familjens hem.

Landrén har tjänat pengar på att hjälpa Bertil Gyllings och hans hantlangare som alla kunnat stoppa pengar i egna fickor.

Igen ska någonsin ingen behöva drabbas av det jag drabbats av här.

Det är viktig för Sverige och de svenska uppfinnarna att den metod som här har använts inte ska kunna användas igen av mäktiga riskkapitalister för att tillskansa sig patent från uppfinnare som inte har råd att försvara sina rättigheter